

TÓZSÉR ÁRPÁD

Virágpedofília

KANKALINCSOKOR PETRI GYÖRGY SÍRJÁRA

*Élveteg mályvarózsák, a virág eszméjévé fehéredett
liliomok, dúlt arcú krizantémok isszák (a sírok
urnájába ütve) a korok emlékezetét, Platon és
Anzelmus agyát, s a költő bölcs mondásait.*

*Pedig hát mi köze a halott költőnek a holdviolához?
A csiklószerű bibétől a túlvilágra és vissza milyen
korridor vezet? Milyen jövőt lát a virág-haruspex, amikor
gyökérkarmokkal vájkál az elrohadt verzlábak között?*

*Az etruszkok még nem muskotályrózsát,
hanem ételt, italt, csizmát, sisakot, szerszámokat
raktak házikóforma sírjaikba, s talán a sírok tetejére is:
a túlvilágot is anyagi szerkezetűnek tudták.*

*Mit juttathatunk át, a túlra – az ősi halálmisztériumok
nagy kérdése ez. Mi (a mai sírok mellett térdeplők) érezzük
az átlépés lehetetlenségét, s a szegfűk asztrálkezelével
próbálunk átnyúlni a mohos kövek közt.*

*Virágpedofília az egész! (S a részletek sem tisztességesebbek,
mondaná Petri, akinek sírjánál elmélkedem!) A régi perzsák
még a keselyűkre bízta halottaikat, én az éppen csak kinyílt,
zsenge kankalint rángatom bele metafizikus üzelmeimbe.*

GÉCZI JÁNOS

Róma

1.

*Nincs kezdete, se vége, csak története!
Hogy Rómát látni és strófákat Vastól
angyalbójákat és egy pad helyét Pilinszkyvel!
A városban nem csak a nyár, a tél is lángol.
A balkonok peremén hangulatok régi mécsesei s a tereken*

sóhajok brokátján csúszkál sok gyógyíthatatlan magyar.
Jó látni a macskák settenkedését. Miképpen
gurul a kutak kávéjáról le itt és ott csöppre csöpp
ahogyan a szorgalom konokon lukakat váj
a föld közepe felé a márványlapokon.
A mandarint, amely tovább érlik a kosárban az asztalon.

Róma arany képkeret. Nincs benne kép.
De fénnel van tele, Isten töltötte bele.

2.

Veszem észre úgy magam
hogy a szívre nincs szavam.

3.

Vannak éjszakák, melyek bozótjában csak én járok
a hegyes gallyak, miként a macchia, a bőrömet fölsebezik
számat sebek betűivel teleírják
ahogy elképzelem a testedet. Félholdak nőnek és fogynak
akár körmök. A tenger, amint a lélegzet, apad és dagad.
Változatlan egyedül te vagy. Ónszürkévé kékiül galambszín szemed
hajad, ha őszbe nő is, a tarkón a fürt a hellén lányportrék tincse
s a napokat, ahogyan lendületes rézkarcot gyors vonás
hiába választják az éjfelek egymástól el
te maradsz ifjúnak. Az éjszakáimról
mint bozótban tisztásról, melyen egy lábnyom hátra marad
nem mondhatsz el semmit te sem.

4.

Öreg arc. Csupa néger. Csupa zsidó. Cigány.
Ahogyan felfüggesztik az embert a hangszálainál
fogva egy fára s leng rajta, mint fénytől átvert nyírlevél.
És himbálja a szél. És himbálja a szél.

5.

Vértolulás a koponyában, mint a Sopra Minervában
ahol Fra Angelico négyszer megcsodálta
mindig másként ugyanazt a rózsát.
Hever a fehér összes árnyalatával
kitömött havazásban egy hózsák.

*Az örvénylés, a fulladás, a nap és a hó heve
akár az infúzió
csöpög a folyékony rózsa s a megolvadt hó leve
és az időnek nincs több ideje
csak vége van, mint egykor eleje
volt keresztneve és utóneve.*

*A kő a fej mellett, melynek belül van az arca
az emberé, bár úgy hever, mint a többi márványzúzalék
és még nincs betakarva
és nincs körülötte semmi bordalék.*

*Lomba angyalokként szárnyra kelnek
hallani, rigó- és galambmód énekelnek
a csillagok között az ideák.*

6.

*A kis templomban hagyott el a múltad
hol márványtálban kenyérdarab hever
szürkén, mint madárban a szem.
Két tenyérrel fogtad a fejem.
Átért az ablakon a hunyó nap heve
se nem tartotta, se nem sietette az üvege.*

Egy agrigentói szoborra

*Nem tudható, hogy kit ölelt
de hogy szeretett, az látható:
a széttört testen ott maradt az ujjak kék nyoma.
A liget, mely terét adta a történethez
mindörökre zöldell.*

*Néha felnő egy-egy olajfa
egyik ágról átsuhan a másik ágra, a nyakán örvös galamb
csőrében ággal; máskor árnyékba hever a méla kentaur.
Amint domború vállán áthajlik mellkasára
keskeny árnyékot vet a május napfénye
a márványt, mint húst a szépség, átragyogja.*

*Sáfránysárga bőrsaruja szíját
akad, ki megoldja, s van kinek kezében
a letört bimbó napokon át, mint
a harmadik bolygó a naprendszerben, épnek marad.*